

L. M. Montgomery

Anne

és a Szivárvány-völgy

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ

Lucy Maud Montgomery

Anne és a Szivárvány-völgy

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

*Goldwin Lapp, Robert Brookes és Morley Shier emlékének,
akik életüket áldozták azért, hogy szülőföldjük boldog völgyeit
soha ne dúlhassa fel az ellenség*

I. ÚJRA OTTHON

Kristálytisza, leheletzöld májusi este volt, s Négy Szél kikötője – puhán feketéllő partjai karéjában – a nyugati égbolt aranyló felhőinek fényét tükrözte vissza. A még tavasszal is bús tenger baljósan sóhajtozott a homokdűnéknel, de a ravaszdi és kedélyes szél már megszelídülve suhant végig a vöröslő kikötői úton, amelyen most a korához képest még mindig formás Miss Cornelia tartott Glen St. Mary felé. Miss Cornelia ugyan törvényesen rég – immár tizenharmadik éve – Mrs. Marshall Elliott volt, de továbbra is többen szólították lány-, mint asszonynevén. Régi barátainak szívesebben állt rá a szája a Miss Corneliára, csupán egyvalaki ragaszkodott a Mrs. Elliotthoz, az is megvetésből: Susan Baker, a zugolybeli Blythe család őszülő hajú, zordon, de hűséges szívű szolgálója, aki a világ minden kincséért sem mulasztotta volna el, hogy gyilkos gúnyval, nagy nyomatékmal „Mrs. Marshall Elliottnak” ne nevezze, mintha csak azt akarná mondani: „Ha már Mrs. akart lenni, hát akkor, ami engem illet, legyen is az.

Miss Cornelia az európai útjáról hazatért Blythe házaspárhoz készült a Zugolyba. Blythe-ék februárban utaztak el egy neves londoni orvoskongresszusra, és három hónapig voltak távol. Miss Cornelia következőképpen égett a vágtyól, hogy a távollétükben a Glenben történt eseményeket tudtukra hozza. Mindenekelőtt ott az a család, amelyik a paplakba költözött! Méghozzá micsoda család! Miss Cornelia többször is nyomatékosan megcsóválta a fejét, miközben fürgén lépkedett tovább.

Susan Baker és a hajdani Anne Shirley, a Zugoly tágas verandáján ültek, és éppen a leszálló estében, az alkonyi fénybe vont juharligetben esti dalukat éneklő álmos vörösbegyek füttyében és a neki-nekirugaszkodó szélben a pázsitot szegélyező patinás régi vörös téglafal előtt hajladozó nárciszok táncában gyönyörködtek. Egyszerre látták meg a közeledő Miss Corneliát.

Anne a lépcsőn ült, s karjával átfogta a térdét. A jótékony félhomályban oly kislányosan hatott, ami igazán szokatlan egy sokgyermekes családjában esetében. Csodaszép, szürkészöld szemének változatlanul egyszer pajkos szikrákat szóró, máskor álmodozó pillantása a kikötői út távolába révedt. Mögötte a hatéves dundi kis gömböc, Rilla Blythe, a zugolybeli aprónép legkisebbike szundított a függőágyban összegömbölyödve. Göndör vörös haja volt, s a szemét a rá jellemző módon oly szorosán hunyta be, hogy a sarkokban ráncot vetett a bőre.

Shirley, a Blythe család „ki kicsodájában” csak a „kis barna fiúként” ismert gyermek Susan karjában aludt. Barna volt a haja, barna a szeme, de még a bőre is, az arca meg piros-pozsgás, és Susan szívében különleges helyet foglalt el. Anne a születését követően sokáig nagyon beteg volt, és Susan vette a kicsit „anyai” szárnyai alá, méghozzá olyan szenvedélyes gyöngédséggel, amelyet a többi gyerek – bármily kedvesek is voltak a szívének – sosem váltottak ki belőle. Dr. Blythe állította, hogy Susan nélkül Shirley biztosan nem maradt volna életben.

– Ugyanúgy életet adtam neki, mint ön, doktorné kedves – mondogatta Susan nemegyszer –, így aztán legalább annyira az én kisbabám, mint az öné.

S valóban: Shirley mindig Susanhoz szaladt, ha egy bibit meg kellett puszipni, vele ringattatta magát álomba, s Susan védte meg a jól megérdemelt náspángolásoktól is. Susan ugyan lelkiismeretesen kiosztotta a többi gyereknek a lelkük épülését szolgáló pofonokat, de Shirleyhez soha nem nyúlt egy ujjal

sem, sőt az édesanyjának sem hagyta, hogy elfenekelje. Amikor dr. Blythe egyszer a térdére fektette Shirleyt és kiporolta a nadrágját, Susan mérhetetlenül felháborodott:

– Az az ember egy *angyalt* is megverne, doktorné kedves, meg az! – jelentette ki keserűen, és hetekig nem volt hajlandó a szegény doktornak pitét sütni.

Míg a szülők Európában voltak, s a többi gyerek Avonleaben, Susan magával vitte Shirleyt a bátyjáiékhöz, s három boldogságos hónapot töltött el úgy, hogy a kisiútt csakis a magáénak tudhatta. Természetesen örült, hogy azután visszatérhetett Zugolyba, s körülvették az ő kis drágaságai. Zugoly volt a világ közepe, ahol ő volt a korlátlan uralkodó. Döntéseit még Anne is ritkán vonta kétségbe, a Zöldmanzárdos-házban lakó Mrs. Rachel Lynde rosszallására, aki valahányszor Négy Szélbe látogatott, vészjóslón közölte Anne-nel, hogy túlságosan is Susanra hagy mindent, s egy szép nap nagyon meg fogja ezt bánni.

– Cornelia Bryant közeledik a kikötői úton, doktorné kedves – szólalt meg Susan. – Három hónapnyi pletykát zúdít majd a nyakunkba.

– Remélem is! – vágta rá Anne, a térdét ölelve. – Kiéheztem a Glen St. Mary-i pletykákra, Susan. Remélem, Miss Cornelia beszámol majd mindenről, az utolsó szóig, ami csak a távollétünkben történt: hogy hol született gyerek, ki házasodott, ki rúgott be, hogy ki halt meg, és ki ment el, vagy ki jött meg, hogy ki verekedett, ki vesztett el egy tehenet, vagy kinek akadt udvarlója. Olyan csodálatos, hogy itthon lehetek ismét, a drága Glen St. Mary-ben, és én szeretnék is mindent tudni mindenkiről. Jut is eszembe, a Westminster-apátságban sétálgatva is az ötlött fel bennem, vajon Millicent Drew végül is melyik udvarlójához megy majd férjhez. Tudja, Susan, az a szörnyű gyanú kínoz, hogy én valójában *szeretem* a pletykát!

– Miért is ne, doktorné kedves – hagyta helyben Susan –, minden rendes asszony szívesen hall híreket. Engem is érdekel Millicent Drew ügye, bár nekem egy udvarlóm sem volt, nemhogy kettő, és már nem is bánom, hiszen ha az ember hozzászokik, már nem is olyan rossz dolog vénlánynak lenni. Millicent haja azonban olybá tűnik nekem, mintha söprúvel separték volna egy rakásba a feje tetején. De a férfiak ezt mintha észre sem vennék!

– Csak azt a csinosan pikáns, gunyoros kis pofikáját látják, Susan.

– Meglehet, doktorné kedves. A Bibliában az áll, hogy a külső megtevesztő, és a szépség hiábavaló, de azért nem lett volna ellenemre, ha e következtetést a magam tapasztalatából vonhatom le, már ha úgy rendelte volna az Úr. Nem kétlem, hogy mind gyönyörűek leszünk, ha majd egyszer felmegyünk a mennybe, de ugyan mi hasznát vesszük majd ott? A pletykáról jut eszembe, hogy a kikötő túloldalán lakó szegény Mrs. Harrison Miller a szóbeszéd szerint a múlt héten megpróbálta felakasztani magát.

– Istenem, Susan!

– Nyugodjon meg, doktorné kedves. Nem sikerült neki. De igazán nem ítélem el érte, mert rémes ember a férje. Egyébként ostobaság volt az asszonytól, hogy az öngyilkosságot választotta, és így szabad utat engedett volna a férjének, hogy más vegyen el. Ha a helyében lettem volna, doktorné kedves, én bizony addig keserítettem volna a férjem életét, amíg helyettem neki nem jut eszébe, hogy felakassza magát. Persze, nem mintha *bármilyen* körülmények közt is egyetértének az öngyilkossággal, doktorné kedves.

– Hát mi a csoda van ezzel a Harrison Millerrel, Susan? – kérdezte Anne türelmetlenül. – Valakit mindig őrületbe kerget.

– Nos, egyesek vallásosságnak mondják, mások meg – elnézést a szóhasználatért, doktorné kedves – megátalkodottságnak. Valahogy képtelenek eldönteni, melyik is illik inkább rá. Van, amikor mindenkire csak morog, mert azt hiszi, örök kárhozatra ítéltetett. Máskor meg azt mondja, fütyül az egészre, és alaposan leissza magát. Véleményem szerint valami nincs rendben nála *odafent*, s ami azt illeti, a Millereknek annál az ágánál ez nem nagy újdonság. A nagyapja megbolondult. Azt képzelte, hogy nagy fekete pókok veszik körül: felmásznak rá, s körülötte lebegnek a levegőben. Remélem, én sosem fogok megtévelyodni, doktorné kedves, mert ez nem jellemző a Bakerekre. De a mindenható Gondviselés mégis így rendelné, csak azt remélem, hogy az őrület nem nagy fekete pókok alakjában tör rám, mert hogy mérhetetlenül irtózom tőlük. Ami Mrs. Millert illeti, hát nem tudom, hogy szájalmat érdemel-e vagy sem. Vannak, akik azt mondják, hogy csak Richard Tylert akarta bosszantani, azért ment Millerhez. Az én szememben ez igencsak furcsa indok a házasságra. De persze, *én* igazán nem tudhatok semmit a házassággal kapcsolatos dolgokról, doktorné kedves. Miss Cornelia most ért a kapuhoz, úgyhogy megyek, s lefektetem ezt az áldott kis barna babát, aztán kihozom a kötésemet.

II. PLETYKA AZ EGÉSZ

– Hol a többi gyerek? – kérdezte Miss Cornelia, amikor az első üdvözlésen – részéről barátin, Anne részéről kitörő örömmel, Susan részéről viszont hűvös méltósággal – túlestek.

– Shirleyt most fektettük le, Jem, Walter és az ikrek lent vannak a szeretett Szivárvány-völgyükben – mesélte Anne. – Tudja, csak ma érkeztek haza, és alig várták, hogy vége legyen már a vacsorának, és lerohanhassanak a völgybe. A világon minden más helynél jobban szeretik. Még a juharligetnél is.

– Félek, túlon túl is szeretik – szólt közbe Susan komoran. – Kis Jem egyszer azt mondta, hogy ha meghal, a Szivárvány-völgybe szeretne menni, s nem a mennybe, ami szerintem nem volt istenfélő megjegyzés.

– Gondolom, jól mulattak Avonlea-ben? – kérdezte Miss Cornelia.

– Ó, csodásan! Marilla szörnyen elkényeztette őket. Főként Jem az, aki szerinte hiba nélkül való.

– Miss Cuthbert már igen idős lehet – mondta Miss Cornelia, s elővette a kötését, hogy ne maradjon el Susan mögött. Miss Cornelia ugyanis azt tartotta, hogy egy asszony, akinek el van foglalva a keze, messze fölötte áll annak, akinek nincs.

– Marilla nyolcvanöt éves – sóhajtott fel Anne. – Hófehér a haja. De bármily különös, jobban lát most, mint hatvanévesen.

– Nos, kedvesem, szívből örülök, hogy mind itt vannak újra. Rettenetesen magányos voltam. De *nekem* elhiheti, Glenben

zajlott az élet. Ami az egyház dolgait illeti, életemben nem volt még ilyen izgalmas tavaszom. Végre döntöttünk, melyik lelkészt válasszuk, Anne kedves.

– John Knox Meredith tiszteletest, doktorné kedves – szúrta közbe Susan azzal a szent elhatározással, hogy nem enged át minden hírt Miss Corneliának.

Miss Cornelia sóhajtott, Susan pedig felnyögött.

– Ha csak arról lenne szó, kedvesnek kedves – ragadta magához a szót az előbbi. – *Nagyon* kedves, és nagyon művelt, és nagyon is lelki beállítottságú. De Anne kedves, nem szorult bele egy csöppnyi józanság sem!

– Hát akkor miért őt hívták Glenbe?

– Nos, kétségkívül közel s távol ő a legjobb prédikátor, aki a Glen St. Mary-i templomban megfordult – szögezte le Miss Cornelia; más taktikával próbálkozva. – Azt hiszem, azért nem kaphatott városi állást, mert olyan ábrándos és szórakozott. A prédikációja azonban csodálatosan sikerült, *nekem* elhiheti! Mindenkit magával ragadott, no meg a külseje is...

– *Nagyon csinos*, doktorné kedves, és mindent összevetve én *igazán* nem bánom, ha egy szép embert láthatok a pulpituson – szólt közbe Susan, aki úgy találta, ideje, hogy ismét magához ragadja a kezdeményezést.

– És különben is alig vártuk már, hogy döntésre jussunk – folytatta Miss Cornelia. – És Mr. Meredith volt az első jelölt, akiben mind egyetérttünk. A többiekkel kapcsolatban valakinek mindig volt valami kifogása. Már az is szóba került, hogy Mr. Folsomot hívjuk meg. Ő is jól prédikál, de az emberek valahogy nincsenek kibékülve a megjelenésével. Szörnyen sötét, és behízselgő a modora.

– Úgy festett, doktorné kedves, mint egy nagy fekete kandúr, pontosan úgy – tódította Susan. – Nem állhattam azt az embert vasárnaponként a szószéken.

– Utána Mr. Rogers következett, aki olyan volt, mint a kenyérhéjdarabkák a zabkásában: se nem ártott, se nem használt – vette át ismét Miss Cornelia a szót. – De még ha úgy prédikált volna is, mint Péter és Pál apostolok együttvéve, akkor sem ment volna vele semmire, mivel az öreg Caleb Ramsay báránya éppen aznap tévedt be a templomba, s pont amikor a bibliai idézet végére ért, harsány bégetésbe fogott. Mindenki nevetett, és szegény Rogersnek ezután már nem volt több esélye. Néhányan úgy vélték, hogy Mr. Stewartot kellene elhívunk, mert igazán nagy műveltségű ember. Öt nyelven olvasta az Újtestamentumot.

– De ettől szerintem még nem lehet biztos afelől, hogy a mennybe jut-e – szúrta be Susan.

– Legtöbben nem szerettük az előadásmódját – folytatta Miss Cornelia Susanról tudomást sem véve. – Beszéd helyett – hogy úgy mondjam – inkább csak fel-felmorrantott. Mr. Arnett meg egyáltalán nem tudott prédikálni. És a lehető legrosszabb bemutatkozó idézetet választotta: az „Átkozott légy, Meroz” kezdetűt.

– És valahányszor elakadt a gondolatmenetben, lecsapta a Bibliát, és keserűen így kiáltott: „Átkozott légy, Meroz!” Aznap szegény Merozt cefetül elátkozták, akárki is volt az istenadta, doktorné kedves – jegyezte meg Susan.

– A jelöltként prédikáló lelkész nem lehet elég körültekintő, ami a bibliai idézet kiválasztását illeti – jelentette ki Miss Cornelia ünnepélyesen. – Hiszem, hogy Mr. Pierson is megkapta volna a kinevezést, ha más idézetet választott volna. De abban a pillanatban vége volt, amikor azt mondta, hogy „Tekintetem a dombokra emelem”. Mindenki vigyorgott, mert tudták, hogy a Kikötő csúcsán lakó két Hill lány az elmúlt tizenöt évben kivétel nélkül minden Glenbe vetődő lelkészre kivetette a hálóját. Mr. Newmannek meg túl nagy volt a családja.

– A sógoromnál, James Clow-nál szállt meg – közölte Susan. – „Hány gyermeke van?”, kérdeztem tőle. „Kilenc fiú, s mindre egy lánytestvér jut”, felelte. „Tizennyolc!”, kiáltottam fel. „Istenem, mekkora család!” Erre ő csak nevetett, alig bírta abbahagyni, bár fogalmam sincs, mit talált ezen olyan mulatságosnak, doktorné kedves, mert bizony mondom, tizennyolc gyerekkel zsúfolásig megtelne bármelyik paplak.

– Csak tíz gyereke volt, Susan – magyarázta Miss Cornelia megvető türelemmel. – És tíz rendes gyerek sem lehet rosszabb egy paplakra és gyülekezetre nézve, mint az a négy, aki most érkezett. Bár azt sem mondanám, Anne kedves, hogy ezek olyan rosszak volnának. Kedvelem őket, ahogy mindenki más is. Lehetetlen nem szeretni őket. Igazán aranyos teremtések lennének, ha valaki törődne a nevelésükkel, megtanítaná őket a helyes és illedelmes viselkedésre. Az iskolában a tanár úr szerint példaszerűen viselkednek. De otthon szabadon engedik őket.

– És Mrs. Meredith? – érdeklődött Anne.

– Nincs Mrs. Meredith. Hisz épp ez a baj. Mr. Meredith özvegyember. Négy éve halt meg a felesége. Ha tudtuk volna, azt hiszem, nem is hívtuk volna, mivel a gyülekezet szempontjából egy özvegyember még egy agglegénynél is rosszabb. De hallottuk, ahogy a gyerekeiről beszél, és mind azt hittük, hogy a kicsiknek anyjuk is van. Amikor azonban megérkeztek, nem volt velük más, csak az öreg Martha néni, ahogy a gyerekek nevezik. Mr. Meredith édesanyjának az unokatestvére, azt hiszem. A tiszteletes azért vette magához, hogy megmentse a szegényháztól. Hetvenöt éves, félig vak, süket, mint az ágyú, és rémesen hóbortos.

– Ráadásul csapnivalóan főz, doktorné kedves.

– A lehető legrosszabb házvezetőnő egy paplakba – folytatta Miss Cornelia keserűen. – Mr. Meredith nem is venne oda

mást, mert – mint mondja – az sértené Martha néni érzéseit. Higgye el nekem, Anne kedves, a paplakban szörnyű állapotok uralkodnak. Vastagon ül minden a por, és soha semmi nincs a helyén. Pedig mielőtt megjöttek, mindent szépen kifestettünk és kitapétáztunk.

– Azt mondja, négy gyerek? – kérdezte Anne, aki a szívében már anyáskodni kezdett felettük.

– Igen. Mint az orgonásípok. Gerald a legidősebb. Tizenkét éves, és Jerrynek szólítják. Okos fiú. Faith tizenegy. Igazi fiús lány, pedig szép, mint a festett kép, azt meg kell hagyni.

– Lehet, hogy úgy néz ki, mint egy angyal, de égetni valóan elvetemült, doktorné kedves – komorodott el Susan. – A múlt héten egyik este felmentem a paplakba, és ott volt Mrs. James Millison is. Egy tucat tojást meg egy kicsi – egy *nagyon* kicsi – rocska tejet vitt nekik, doktorné kedves. Faith fogta az egérszet, és sebtiben elindult velük a pince felé, ám a lábujja beakadt a lépcső aljához közel, és gyerek, tej, tojás gurult a mélybe. Képzelterti, doktorné kedves, az eredményt! De az a gyerek nevetve jött fel. „Most én vagyok-e én vagy egy tejsodós süti lettem?”, mondta. És Mrs. James Millison is nagyon dühös volt. Fogadkozott, hogy soha többé semmit sem visz a paplakba, ha így pocskékolják és tönkreteszik.

– Maria Millison nem hal bele abba, ha valamit felvisz a paplakba – szipogott lekicsinylőn Miss Cornelia. – Aznap este is csak a kíváncsiság hajtotta, s ez jó ürügynek tűnt. De szegény Faith mindig valami kellemetlenségbe csöppen. Olyan szeleburdi és meggondolatlan.

– Éppen olyan, mint én. Máris szeretem ezt a Faith-t – döntötte el Anne határozottan.

– Az igaz, hogy sok benne a mersz, és azt szeretem, doktorné kedves – ismerte el Susan.

– Elbájoló kislány – látta be Miss Cornelia is. – Mindig csak nevetni látom, s ettől valahogy nekem is nevethetnékem támad. Még a templomban sem tud uralkodni magán. Una tízéves – édes kis jószág –, Thomas Carlyle pedig kilenc. Carlnak hívják, és mániákusan gyűjti a varangyos békákat, bogarakat, levelibékákat, és hordja be mindet a házba.

– Feltehetően az ő lelkén szárad az a döglött patkány is, amelyik a fogadószoza egyik székén hevert aznap, amikor Mrs. Grant odalátogatott. Szegény asszony rettenetesen megijedt – mesélte Susan –, és ebben semmi meglepőt nem talállok, hiszen egy döglött patkánynak nem a fogadószozában a helye. No, persze éppenséggel a macska is otthagyhatta. Bármiibe lefogadom, doktorné kedves, hogy az az állat maga az ördög. Véleményem szerint egy paplakkbeli macska legalább *tiszteletre méltónak* tessenék, akármilyen is egyébként. De még az életben nem láttam hozzá foghatóan kackiás állatot! Szinte minden alkonyatkor végigsétál a paplak szelemenén, doktorné kedves, és billegteteti a farkát, ez pedig nem illendő.

– Ami a legrosszabb, hogy azok a gyerekek nincsenek tisztességesen öltöztetve – sóhajtotta Miss Cornelia. – És amióta elolvadt a hó, mezítláb járnak iskolába. Nos, tudja, Anne kedves, egy tiszteletes gyerekeihez ez igazán nem méltó, főként mivel a methodista lelkész kislánya mindig olyan csinos, gombos cipőkben jár. És bárcsak ne játszanának a régi methodista temetőben!

– Nagy kísértés lehet, hiszen közvetlenül a paplak mellett van – mondta Anne. – Mindig is úgy véltem, nagyon élvezetes lehet egy temetőben játszani...

– Ó, dehogyis gondolt ilyet, doktorné kedves – tiltakozott a hűséges Susan azzal a szent elhatározással, hogy Anne-t megvédi saját magától. – Ahhoz túl sok önben a józan ész és a méltóság.

– Azt nem értem, eleve miért építették a paplakot a temető mellé – tűnődött Anne. – Kicsi a kertjük, azért is járnak át a temetőbe játszani.

– Hiba volt – ismerte be Miss Cornelia –, de olcsón jutottak a telekhez. Korábban egy lelkészgyerekeknek sem fordult meg a fejében, hogy ott játsszék. Mr. Meredithnek sem kellene ilyesmit megengednie. De odahaza mindig a könyveibe temetkeznek: olvas napestig, vagy álmodozva sétál fel-alá a dolgozószobájában. Eddig még nem felejtett el vasárnap istentiszteletet tartani, de a közös ima már kétszer kiment a fejéből, és az egyik előljárónak kellett felmennie a paplakba, hogy figyelmeztesse rá. Mint ahogy Fanny Cooper esküvőjéről is megfeledkezett. Felhívták telefonon, mire a tiszteletes úr azonmód, ahogy volt – posztópapucsban meg ingujjban – rohant át. Az egész nem izgatna senkit, ha a metodisták nem mulatnának rajta annyit. Csak az az egy vigasztal, hogy a prédikációban nem találhatnak kivetnivalót. *Nekem* elhiheti, a szószéken teljesen magához tér! És a metodista lelkész egyáltalán nem tud prédikálni! Legalábbis ezt beszélük. *Én* – Istennek hála – ugyan még egyszer sem hallottam.

Férjhezmenetele óta Miss Cornelia férfiakkal szembeni rosszallása némileg csökkent, de a metodista lelkészek iránt továbbra sem érzett irgalmat. Susan ajkán ravaszkas mosoly jelent meg:

– Azt beszélük, *Mrs. Marshall Elliott*, hogy a metodisták és a presbiteriánusok egyesülést terveznek.

– Nos, én csak azt remélem, hogy mire ez bekövetkezik, én már alulról szagolom az ibolyát! – vágott vissza Miss Cornelia. – Ne adja az ég, hogy valaha is bármi közöm legyen a metodistákhoz, és Mr. Meredith is rá fog jönni, hogy jobb, ha távol tartja magát tőlük. *Nekem* elhiheti, túlzottan barátkozik velük. Hiszen még Jacob Drew ezüstkodalmi ünnepségére is elment, s lám, micsoda slamasztikába került!

– Hogyhogy?

– Mrs. Drew azt kérte, hogy szeletelje fel a sült libát, mivel Jacob Drew sosem szívelte az ilyesmit, meg nem is ért hozzá. Nos, Mr. Meredith neki is veselkedett, s közben a liba a tálról egyenesen Mrs. Reese ölébe szánkázott. De Mr. Meredith erre csak álmatagon ennyit mondott: „Volna szíves visszajuttatni azt a libát, Mrs. Reese?” Mrs. Reese birkatürelemmel vissza is „juttatta”, de magában biztosan majd szétrobbant a dühtől, mivel éppen az új selyemruhája volt rajta. Ráadásul metodista is!

– Rosszabbul jártunk volna, ha presbiteriánus lenne – vetette ellen Susan. – E baleset következtében biztosan otthagytá volna a felekezetünket, s azt igazán nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük a híveket. Mrs. Reese egyébként sem népszerű a maga egyházközségében, mert fennhordja az orrát, így aztán a metodisták titkon még örültek is, hogy Mr. Meredith tönkretette a ruháját.

– A lényeg mégis az, hogy nevetségessé tette magát, és én, a magam részéről nem szeretem, ha a tiszteletesünk lejárhatja magát a metodisták előtt – jelentette ki Miss Cornelia kimérinten. – Ha nő lenne, ilyesmi nem fordulhatott volna elő.

– Nem értem, hogy akár egy tucat feleség is miképp akadályozhatta volna meg, hogy Mrs. Drew éppen azt a rágós, öreg gúnárját szolgálja fel az ünnepi lakomán – kötötte Susan az ebet a karóhoz.

– Azt mondják, ennek is a férje az oka – világosította fel Miss Cornelia. – Jacob Drew öntelt, zsugori, hatalmaskodó vénember.

– Meg azt is beszélük, hogy férj és feleség ki nem állhatják egymást, ami az én szememben nem kimondottan a házastársi szeretet megnyilvánulása. De persze *nekem* nincs e téren tapasztalatom – kapta fel Susan a fejét. – És én nem is hibáztatom mindenért a férfiakat. Mrs. Drew is elég fukar. Állítólag

életében egyszer adott valamit ellenszolgáltatás nélkül: egy korsó vaját, amit olyan tejszínből köpült, amibe egy patkány esett bele. Az egyházközségi összejövetelre adományozta, és a patkányról csak később szereztek tudomást.

– Szerencsére Meredithék eddig még csak a metodisták becsületébe gázoltak bele – jegyezte meg Miss Cornelia. – Jerry például két hete elment a metodista közös imára, s éppen az öreg William Marsh mellé telepedett, aki olyan rémisztő nyögések közepette szokott hitvallást tenni. Amikor az öreg az imádság végeztével leült, Jerry kérdően odasúgta neki: „Ugye jobban van már?” Szegény Jerry csak együtt érző próbált lenni, de Mr. Marsh ezt szemtelenségnek vette, és szörnyen megharagudott rá. Jerrynek persze semmi keresnivalója sem volt a metodista közös imán. De azok a gyerekek oda járnak, ahova csak kedvük tartja.

– Remélem, a Kikötő Csúcsán lakó Mrs. Alec Davist nem bántották meg – sóhajtotta Susan. – Úgy hallom, könnyen megsértődik, viszont van mit a tejbe aprítania, és a lelkészi járandóság tetemes részét is ő fizeti. Úgy tudom, azt mondta, hogy a Meredith gyerekeknél rosszabb nevelésű gyerekekkel még sosem találkozott.

– Minden szóval csak erősebb bennem a bizonyosság, hogy Meredithék rokon lelkek azoknak a sorából, akik „ismerik Józsefet” – szögezte le Anne asszony határozottan.

– Mindent összevetve így is van – hagyta helyben Miss Cornelia. – S ez ellensúlyozza a többit. Egyébként ha már itt vannak, ugyan mi mást tehetnénk, mint hogy elviseljük őket, s a metodistákkal szemben kiállunk mellettük. Nos, indulnom kell a kikötőbe. Marshall nemsokára hazaér; ma ugyanis átment a kikötő túloldalára, s rögtön asztalhoz akar majd ülni, amint beteszi az ajtón a lábát, ami persze jellemző a férfiakra. Sajnálom, hogy a többi gyereket nem láthattam. Jut eszembe, hol marad a doktor?

– Felment a Kikötő csúcsára. Csak három napja, hogy hazajöttünk, de ezalatt jó, ha három órát aludhatott az ágyában, és kétszer, hogy itthon evett.

– Nos, aki az elmúlt hat hétben ágnak esett, mind rá várt, és ezért nem is kárhoztatom őket. Amikor a kikötő túloldalán lakó doktor elvette a temetkezési vállalkozó lányát, az emberek rögtön egészséges gyanakvással kezdtek viselkedni iránta. Nem jól vette ki magát, az már biztos. Jöjjenek át mielőbb a doktorral, hogy mesélhessenek az útjukról. Gondolom, nagyszerűen érezték magukat.

– Ó, hogyan – helyeselt Anne. – Évek álmainak beteljesülése volt. Az óvilág bűbájos és mesés hely. De a hazaérkezés nem kevesebb csodát tartogatott. Kanada a világ legszebb országa, Miss Cornelia.

– Efelől soha senkinek nem voltak kétségei – felelte Miss Cornelia önelégülten.

– És az Edward hercegről elnevezett sziget is mind közül a legcsodálatosabb tartomány, melyben Négy Szélnek nincs párja – kacagott Anne, s végtelen gyönyörűséggel mutatott a naplemente vörösébe vont völgyre, kikötőre és öbölre. – Ehhez foghatóan szépet sehol nem láttam Európában, Miss Cornelia. Muszáj már indulnia? A gyerekek szomorúak lesznek, ha nem láthatják.

– Látogassanak csak meg mihamarabb. Üzenem nekik, hogy friss fánkkal várom őket.

– Ó, az ebédnél már emlegették is, hogy rajtaütnek önön! Hamarosan át is látogatnak majd, de előbb vissza kell szokniuk az iskolába. Az ikrek meg zeneleckéket fognak venni.

– Remélem, nem a metodista lelkész feleségétől? – aggodal-maskodott Miss Cornelia.

– Dehogya. Rosemary West tanítja őket. Tegnap este voltam nála, és meg is egyeztünk mindenben. Milyen csinos lány!

– Rosemary remekül tartja magát. Bár közel sem olyan fiatal, mint volt.

– Nagyon bájosnak találtam. Tudja, nemigen volt alkalmam eddig közelebbi ismeretségbe kerülni vele. Kiesik a házuk az útból, s a templomon kívül másutt nem szoktam összefutni vele.

– Az emberek mindig is szerették Rosemary Westet, bár nem értik igazán – szögezte le Miss Cornelia, nem is sejtve, mekkora hódolattal adózott most Rosemary vonzerejének.

– Ellen – hogy úgy mondjam – mindig is elnyomta. Zsarnokoskodott felette, más tekintetben ugyanakkor igen elnéző volt vele. Tudja, Rosemary egyszer már volt menyasszony: a fiatal Martin Crawfordé. A fiú hajója a Magdaléna-szigeteknél süllyedt el, s az egész legénység odaveszett. Rosemary még szinte gyerek volt, éppen csak betöltötte a tizenhetet. De ezután már sosem lett a régi. Édesanyjuk halála után Ellenel igencsak visszahúzódó életet élnek. Nem jutnak el túl gyakran a lowbridge-i templomba, s úgy tudom, Ellen nem helyesli, hogy a kellenél többször keressenek fel egy presbiteriánus templomot. Dicséretére legyen mondván, hogy a metodista templomba sosem jár. A West család mindig is erős oszlopa volt az epizkopális egyháznak. Rosemarynek és Ellennek egyébként nincsenek anyagi gondjaik. Rosemarynek nincs is szüksége arra a pénzre, amit zenetanítással keres, pusztán élvezetből ad órákat. Egyébként Leslie távoli rokonai. Fordék lejönnek idén nyáron a kikötőbe?

– Nem. Japánba utaznak, s valószínűleg egy évig lesznek távol. Owen új regénye japán környezetben játszódik. Ez lesz az első nyár, hogy a drága öreg álomház a kiköltözésünk óta üresen áll majd.

– Szerintem Owen Ford itt, Kanadában is található elég írnivalót, s nem kellene a feleségét meg azokat az ártatlan csöppéseket magával cipelnie egy olyan pogány országba,

mint Japán – zsémbelt Miss Cornelia. – Az *Életem története* volt a legjobb könyv, amit valaha is írt, s ahhoz is itt, Négy Szélben gyűjtötte az anyagot.

– Tudja, az anyag javát Jim kapitánytól kapta, ő gyűjtötte össze a világ minden részéből. De szerintem Owen könyvei nagyon élvezetesek.

– Hát, ami azt illeti, tűrhetőek. Mindent, amit csak ír, elolvasok, bár változatlanul az a véleményem, Anne kedves, hogy a regényolvasás bűnös időpocsékolás. Majd én írok neki, és közlöm vele, mi a véleményem erről a japán dologról, *nekem* elhiheti. Azt szeretné tán, hogy Kenneth és Persis áttérjenek valami pogány hitre?

E megválaszolhatatlan kérdés végzavával távozott a jeles hölgy. Susan Rillát dugta ágyba, Anne pedig tovább üldögélt a veranda lépcsőjén a kora esti csillagok alatt, s javíthatatlanul álmodozott. Vagy századszor fedezte fel újból, milyen fenségesen fényes a Négy Szél kikötője feletti holdkelte.